

Checklist voor de perfecte man

Van Lindi Melse zijn eerder bij
Dutch Venture Publishing verschenen:

Een contract vol liefde

Knetterende kerstbomen

Checklist voor de Perfecte man

Lichtjes in de molen

Check-in voor Liefde

Dansende noten (in bundel Winterwonder)

Checklist
voor de
Perfecte Man

LINDI MELSE

Checklist voor de perfecte man
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lindi Melse

Omslagontwerp: Lindi Melse met gebruik van grafische elementen van Pch.vector

Tekstredactie: Vivian van Leeuwen & Cathinca van Sprundel

Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

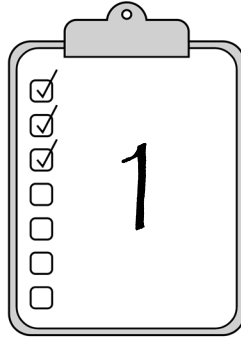
Eerste uitgave mei 2024

ISBN 9789493265783

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Max, omdat je na elfjaar huwelijk nog steeds onder de
indruk bent van de snelheid waarmee ik het huis opruim.*

‘Waarom noem je me nog altijd Marian in plaats van Violet?’ Voor ik het weet, flap ik het eruit. Aan de andere kant van de lijn hapt mijn moeder naar adem. Dit is al de zoveelste keer dat ik het moet benoemen. Om precies te zijn, zeg ik dit al zeven jaar lang tegen haar. Je zou toch denken dat ze het inmiddels snapt.

‘Sorry, ik kan er niks aan doen. Je naam klinkt zo leuk bij de naam van je zus. Je weet wel, de twee M’s in de familie...’

Terwijl haar stem door de telefoon ratelt, sluit ik mijn ogen en haal diep adem. Ik word hier zó moe van. Sinds de start van mijn eigen bedrijf ga ik als Violet door het leven, naar de laatste kleur van de regenboog. Het past bij wie ik ben én wat ik doe. De naam Violet geeft me het gevoel dat ik gezien word en iets van mijn leven gemaakt heb. De naam Marian herinnert me aan een jeugd die allesbehalve leuk was. En los hiervan, waarom zou je twee kinderen überhaupt dezelfde voorletters geven? Dat is volkomen onpraktisch, al helemaal wanneer het een tweeling betreft. Het zorgt voor verwarring en daar houd ik niet van. Geef mij maar structuur, orde en overzicht. Daar ga ik goed op. Van chaos om me heen krijg ik kortsluiting.

Ik twijfel nog even of ik er verder op inga, maar besluit het te negeren,

anders loopt het vast weer op ruzie uit.

‘Waar wilde je me over spreken, mam?’

‘Ik weet dat je druk bent met je eigen bedrijfe...’

Serieuus? “Bedrijfe”? Ik wip op en neer op mijn stoel en klem de telefoon tussen mijn vingers.

‘Dat kan vast wel wat minder, nietwaar? Kom je zondag lunchen? Marleen en de kinderen zijn er ook.’ Er klinkt een mengeling van twijfel en hoop door in haar stem.

Ik mag Marleen graag. Alleen ontstaan er iedere keer spanningen in het gezin zodra we ergens allebei aanwezig zijn. Of beter gezegd: spanningen tussen mijn moeder en mij. Ze vindt alles wat Marleen doet geweldig, en haar kinderen zijn “je van het”. Dat laatste snap ik wel. Ik ben óók dol op mijn twee nichtjes en kleine neefje. Ik raak gewoon telkens een tikkeltje gefrustreerd als Marleen de hemel in wordt geprezen en mijn prestaties totaal worden genegeerd. Mijn moeder weigert helaas in te zien hoe succesvol ik ben. Ze wil niks van mijn bedrijf of ambities weten.

De telefoon boort zich dieper in mijn handpalm. Hoe moeilijk kan het zijn om je waardering voor je beide dochters uit te spreken?

Het liefst blijf ik ver bij haar vandaan, maar het is ook fijn om de rest van de familie weer te zien, dus zeg ik: ‘Oké, ik ben erbij.’

‘En neem je iemand mee?’

‘Nee mam, ik kom alleen.’

‘O... jammer...’ De teleurstelling druipt van haar stem.

‘Tot zondag.’

Mijn knokkels zijn wit van de greep om de telefoon; het lijkt wel een automatische reactie. Na al die jaren voel ik nog steeds de opstandigheid opborrelen wanneer ze me belt. Ik neem een flinke teug lucht en laat die weer ontsnappen. Langzaam ontspannen mijn vingers zich weer.

‘Gaat het wel?’ Tanja verschijnt naast me met een verse jus d’orange, mijn lievelingsdrankje. Ze heeft een knap gezicht, hoge jukbeenderen en grote bruine ogen die me onderzoekend aankijken.

‘Ik was zeker nogal luid aan het praten?’

Checklist voor de perfecte man

Ze knikt en haar strakke steile paardenstaart glanst in het zonlicht.

Het vruchtvlies prikkelt mijn zintuigen als ik achteroverleun en een flinke slok neem. ‘Zondag is er een lunch bij mijn ouders waar ik ook heen ga. Dat vind ik best wel een ding. Het loopt nooit zo geweldig tussen ons. Eigenlijk komt het erop neer dat mijn moeder vindt dat ik iets van mijn leven moet maken...’ De woorden sterven weg en mijn maag knijpt zich samen.

‘Maar dat doe je ook,’ zegt Tanja resoluut.

‘Klopt, alleen dringt dat totaal niet tot haar door.’

‘Maar je hebt een succesvol bedrijf opgezet. Je staat met de slogan: “Volg de Regenboog voor Orde” op bussen en billboards en laatst was er een interview van jou in de NRC Next, over hoe je als vrouw dit alles hebt opgebouwd.’ Ze maakt een wijds armgebaar en kijkt om zich heen.

‘Om nog maar te zwijgen over alle aandacht via vtwonon en de Linda,’ voegt Sander eraan toe.

Ik draai mijn bureaustoel om naar mijn andere collega en glimlach. Hij draagt zoals altijd zijn blauwe polo die net te strak zit onder zijn bedrijfsjasje. Herhaaldelijk duwt hij zijn zwarte vierkante brilmontuur tegen zijn neusbrug.

Ze hebben gelijk: de afgelopen zeven jaar werkte ik keihard om mijn bedrijf van de grond te krijgen.

‘De stylisten zijn telkens onder de indruk als ze hier komen.’ Sanders ogen stralen. ‘Ze hoeven hier nooit wat te verplaatsen. En je weet hoe stylisten kunnen zijn. Het is echt een compliment dat ze het hier eruit vinden zien als een showroom.’

Dat is waar. Iedereen kijkt altijd ademloos rond als ze binnenstappen.

Tanja staat inmiddels in de kinderhoek met aan de ene kant de bouwhoek vol bakken lego en houten blokken en aan de andere kant de tafel met kleurpotloden, stiften en krijtjes. Elk item – hoe klein ook – is ingedeeld op kleur en soort. Waardoor zelfs zoiets als een kinderhoek er harmonieus uit kan zien.

‘Het hele team was zo enthousiast over jouw formule om alles op kleur te sorteren, dat iedereen je wilde inhuren om de kinderkamers bij hen thuis onder handen te nemen.’ Ze draait de doorzichtige bak rond waar de stiften in zitten. Het lijkt net alsof de regenboog even tevoorschijn komt.

Ik gniffel zachtjes en voel me alweer een stuk beter. ‘Dat zal ik de volgende keer tegen mijn moeder zeggen, hoewel ik twijfel of ze het snapt. Ze vindt onze opruimmethode maar suf. Volgens mij wil ze het liefst een nieuwe schoonzoon in haar armen sluiten... echter red ik het prima in m’n eentje. Ik heb alles perfect op orde.’ Ik gooi het laatste beetje sap achterover. ‘En als ik al een man in mijn leven wil, moet hij wel precies aan mijn wensen voldoen.’

Sander kijkt me nieuwsgierig aan. ‘En wat zijn die wensen dan? Misschien moet je ze eens opschrijven, dan snapt je moeder vast wel waarom je nog single bent. Tomas heeft voor mij een heel fitnessplan gemaakt en de eerste week zit er al bijna op. Zonder plan zou ik nog steeds elke avond zitten klagen om te gaan sporten. Nu heb ik een doel voor ogen en dat geeft veel meer voldoening.’

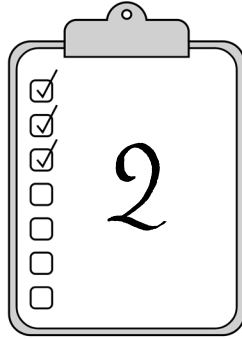
Tomas is de vriend van Sander. Hij was zijn personal trainer en vanaf het eerste moment zijn ze al onafscheidelijk.

‘Ik heb een standaardlijstje om een geschikte date te selecteren,’ antwoordt Tanja terwijl ze haar paardenstaart strakker trekt. ‘Zo weet ik precies wat ik zoek voor een avondje uit. Jij maakt toch ook continu lijstjes voor dit bedrijf, Violet?’

‘Klopt.’ Enthousiast veer ik op. ‘Wat een goed idee. Ik bof maar met jullie als collega’s.’

Als antwoord klopt Sander op de kleine regenboog die op zijn borstzakje geborduurd zit en duwt zijn bril op zijn plek. ‘Alles voor het team én de baas natuurlijk.’

Tanja grinnikt en gaat naast Sander zitten werken.

Volledig gefocust richt ik me op mijn nieuwe taak. Ik ga een checklist maken voor de Perfecte Man. Wat een briljant idee, dit had ik veel eerder moeten doen. Op deze manier is het meteen duidelijk waarom ik nog single ben en zal mijn moeder inzien dat ik het prima in mijn eentje red.

Als ik een lijst maak, is het wel van belang dat hij duidelijk is. Anders heb je er natuurlijk nog steeds niks aan. De perfecte man moet namelijk precies passen in mijn drukke en gestructureerde leven én voldoen aan de wensen die ik heb. Wat ik in de afgelopen jaren leerde is dat lijstjes maken helpt. Ze geven structuur en een doel om naartoe te werken. Erg prettig en overzichtelijk dus.

Gewapend met mijn favoriete pen – eentje met aan het uiteinde een regenboog op een springveertje – begin ik te schrijven.

CHECKLIST PERFECTE MAN

- Draagt altijd een pak *
- Geen gezichtsbehandling **

- Zachte handen ***
- Atletisch gebouwd ****
- Rijk *****
- Ambitieus *****
- Staat altijd voor me klaar *****

* Bij uitzondering mag pyjamabroek, sportkleding of zwemkleding worden gedragen.

** Gladde kaken zijn een pre. Ik gruwel van gekriebel tijdens het zoenen of lange baarden waar van alles in blijft hangen.

*** Ik weiger met iemand te daten die aanvoelt als een schuurpapiertje.

**** Denk aan het beeldhouwwerk de David van Michelangelo.

***** Zorgeloos leven wil iedereen.

***** Belangrijk dat hij mijn werk begrijpt (dus niet zoals mijn moeder) en we onze werkdoelen kunnen delen.

***** Ik ben druk genoeg, dus hij moet ruimte voor mij maken.

PS: Uiteraard moet een man ook lief, aardig en betrouwbaar zijn, maar dat spreekt voor zich.

Tevreden neem ik de punten nog eens door en glimlach voldaan. Het is overduidelijk dat ik deze man nog nooit ben tegengekomen. Ik stop de lijst in mijn zwarte handtas, zodat ik hem op elk moment bij me heb.

Het is exact 22:00 als ik mijn huis binnenstap. Nog steeds voelt het als een kleine overwinning als ik exact op het hele of halve uur ergens aankom. De sleutels kletteren in de gouden schaal in de gang en ik hang mijn jas en tas op aan de enige twee haakjes die aan de muur bevestigd zijn.

Checklist voor de perfecte man

In de woonkamer klik ik het licht aan, en zeg: 'Ik ben weer thuis, hoor.' Mijn stemgeluid eechoot terug. De enige twee andere bewoners in dit huis zijn Regen en Boog, twee vissen die ik in een opwelling had gekocht. Ik zet koers naar de vissenkomp, zak door mijn knieën en kijk toe hoe de twee visjes door het water schieten. 'Jullie zijn vast ook druk geweest vandaag.'

Tijdens het oppassen op mijn nichtjes keken we *Finding Nemo*. Een hele leuke film als je het mij vraagt. Zeker Dory, de meeuwen en Nemo's vader die Nemo gaat zoeken. Maar zij vonden het zielig dat Nemo opeens vaderloos was en ze vonden de haaien en de verminkte vissen doodeng. Waarschijnlijk had ik toch beter naar het leeftijdsadvies kunnen kijken. Om mijn gechoqueerde nichtjes te kalmeren, reed ik in een noodvaart naar de dierenwinkel. Zo konden ze zien dat de vissen het gewoon hartstikke naar hun zin hebben in een aquarium.

Toen ik voorstelde dat ze twee visjes een naam mochten geven, gingen ze helemaal los. Een halfuur lang luisterde ik naar de meest weerzinwekkende namen en vond ik het wel weer tijd om te vertrekken. Mijn nichtjes dachten er echter anders over en gooiden zich krijsend op de grond. Om de perfecte tante uit te hangen – en de oren van het personeel te sparen –, kocht ik twee vissen voor ze. Dus nu praat ik tegen een kom met water.

Mijn zus, Marleen, vond het prima als de waterdieren bij mij bleven en ze zelf geen huisdieren in huis kreeg. Een gunstige bijkomstigheid is dan wel weer dat de uitwerpselen alleen in het water terecht komen en verder de woonkamer niet vervuilen.

Met mijn telefoon maak ik wat foto's en een close-upfilmpje van de vissen, en stuur ze naar Marleen met het onderschrift:

VIOLET:

Hoi Marleen, het gaat uitstekend met de visjes. Hierbij wat foto's en een filmpje voor de meiden. Ik ben zondag ook bij de lunch. Leuk om je dan weer te spreken.

Binnen een paar seconden verschijnt haar reactie in beeld:

MARLEEN:

Dank je! Ik ga het de meiden laten zien. Tot zondag.

Ik stop mijn telefoon weg en verwissel mijn pumps voor sloffen.

Nog steeds ben ik weg van mijn smalle huis. Het ligt op een steenworp afstand van kantoor en het is een verlengde van mijn bedrijf. Hier komt “Orde met de Regenboog” perfect tot uiting.

Het is de titel van hét plan dat ik ontwikkelde voor mijn bedrijf. Een methode om ruis uit je huis te verbannen en orde in de chaos te scheppen.

Het draait erom dat je alles uit je huis verwijdert wat je langer dan een jaar niet hebt gebruikt. Dit is ook de reden dat ik kies voor een minimalistische setting. Zo hoef ik nooit mijn eigen regels toe te passen, omdat ik alleen in huis haal wat ik ook daadwerkelijk gebruik.

Ik start vanuit een rustige basis met vloeren, muren en meubels die volledig wit zijn. Je zou het steriel kunnen noemen, maar ik vind het vooral lekker rustig. Mijn hoofd slaat op hol als er overal troepjes en spulletjes liggen, daarom zijn alle zichtbare oppervlaktes leeg.

In de woonkamer staan twee open kasten. De kast die het dichtst bij de witte keuken staat, is gevuld met zeven identieke lege vazen. Elke vaas heeft een kleur van de regenboog. Rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet. Ze staan netjes uitgelijnd in het midden van een vak, zodat het rust en orde uitstraalt.

Om de kleuren terug te laten komen in de woonkamer, is de tweede kast gevuld met boeken. Deze wandkast bedekt bijna de gehele wand van vijf meter. Om hem te vullen, kocht ik in één keer een stuk of honderdvijftig boeken. De kaften staan op de kleuren van de regenboog gesorteerd.

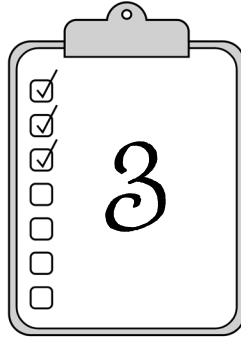
Een boekenworm zou jaloers zijn op de inhoud van de kasten. Zelf lees ik nauwelijks en als ik in een verhaal wil duiken, leen ik wel een e-book van de bibliotheek. Zo blijft alles netjes en slingeren er geen onnodige troepjes rond.

Mijn woning is een prikkelarme omgeving, zodat er ruimte in mijn hoofd ontstaat om na te denken over nieuwe plannen voor mijn bedrijf.

Het is hier zo ontzettend anders dan het ouderlijk huis waar ik met

Checklist voor de perfecte man

Marleen ben opgegroeid. Ik houd mijn hart al vast voor de chaos die mij te wachten staat tijdens de lunch zondag. Want één ding is zeker: zodra ik met mijn moeder in dezelfde ruimte ben, is het ongemakkelijk.

Het is zondagochtend en ik sta in de gang. Voor ik naar buiten ga, adem ik nog even de kalmte van mijn huis in, als een soort buffer voor de prikkels die ik vandaag over me heen ga krijgen. Na een laatste ademteug stap ik zelfverzekerd naar buiten.

Als ik in mijn oude, paarse Kever wegrijd ben ik een stuk minder zeker van mijn zaak. Hoewel het slechts een half uur rijden is, lijkt het een eindeloze rit. Het is ruim drie maanden geleden dat ik daar een voet over de drempel zette. Misschien is het ook wel suf dat ik als 36-jarige nog steeds zoveel last heb van de opmerkingen van mijn moeder, maar het valt me gewoon zwaar. Met moeite slik ik de brok in mijn keel weg als alle eerdere opmerkingen door mijn hoofd spoken. Ik hoef er maar aan te denken of een naar gevoel nestelt zich diep vanbinnen.

Zodra ik over het landweggetje rijd dat naar mijn ouderlijk huis leidt, neemt de spanning toe. Mijn handen klemmen zich steviger rondom het stuur, en de oude Kever kraakt en piept bij de ongelijkmatigheden van de weg.

De grote witte familieauto van Marleen staat er al. Het is zo'n enorme SUV waarbij andere personenauto's verbleken. Mijn Kever die ik ernaast parkeer is nu helemaal minuscuul.

Checklist voor de perfecte man

Als ik uitstap, verwarmt de zachte lentezon mijn gezicht. Voor een fractie van een seconde lijkt het een doodnormaal familiebezoek, maar ik weet wel beter. Ik dwing mezelf om in beweging te blijven en neger de aanhoudende drang om weer in te stappen.

Twee lachende kinderstemmen komen me tegemoet, die mijn twijfels naar de achtergrond duwen.

‘Tante Violet! Tante Violet, je bent er!’ roept de tweeling in koor. Sophie en Louisa komen aanrennen en springen druk op en neer. Glimlachend zak ik door de knieën en ze vliegen me om de hals.

‘Wat zijn jullie gegroeid,’ zeg ik in hun blonde haren. ‘Jullie mogen gewoon Violet zeggen, hoor, anders voel ik me zo oud.’

Ze kijken elkaar ondeugend aan met hun grote blauwe kijkers en antwoorden tegelijkertijd: ‘Dat mag niet van mama, tan... Violet!’

Ik geef ze een aai over hun hoofd en loop met aan elke kant een vijfjarige naar de voordeur. Ze kletsen aan één stuk door.

‘Hoe gaat het met Regen en Boog?’ vraagt Sophie.

‘Ik heb net nog het filmpje bekeken en volgens mij was Regen aan het poepen.’ Louisa krijgt spontaan de slappe lach.

‘En Boog had een hele dikke buik, die moest vast plassen,’ vult Sophie aan. Zo te horen zitten ze nog midden in de poep- en plasfase.

‘Of ze krijgen baby’s. Daar ging het laatst op school over bij het thema lentekriebels. Dat zou geweldig zijn hè, Violet?’ zegt Louisa.

Het lijkt me een verschrikkelijk idee, stel je voor: tig rondzwemmende gupjes in een kom. Dan mag ik om de haverklap klaarstaan om al die poep-sliertjes uit het water te vissen. Ik krijg al haast een rolberoerte als ik eraan denk. ‘Dat zou erg leuk zijn,’ antwoord ik zo oprecht mogelijk.

Ik doe mijn best om het gesprek tussen de twee meiden te volgen en tegen de tijd dat ik de voordeur heb bereikt, tuiten mijn oren al behoorlijk.

Even houd ik mijn pas in en aarzel.

‘Wat is er?’ vraagt Sophie die omhoogkijkt en haar ogen dichtknijpt tegen de zon.

‘Kom je mee naar binnen?’ Louisa trekt aan mijn hand.

Ik knik en probeer de spanning die door me heen raast te negeren. ‘Zeker. Samen duwen we de voordeur open.

‘Opa! Oma! Tante Violet is er. Ik bedoel Violet!’ Louisa’s heldere stem galmt door het huis.

‘Dankjewel voor de mooie aankondiging.’

Louisa straalt, laat mijn hand los en rent naar de woonkamer. Waarschijnlijk om opa en oma zelf naar me toe te slepen.

Sophie geeft een rukje aan mijn hand. ‘Ik vind het leuk dat je er bent.’

Dankzij deze oprechte woorden begint mijn spanning weg te ebben. Ik buig voorover en kijk recht in haar knappe gezichtje. ‘Ik ook,’ fluister ik.

‘Ah, daar is onze dochter.’ De lage stem van mijn vader snelt voor hem uit.

Nog voor ik helemaal overeind gekomen ben, word ik al tegen zijn flinke buik gedrukt.

Hij bekijkt me van top tot teen. ‘Fijn dat je er bent. Je ziet er wat mager uit. Eet je wel genoeg?’

Mijn mondhoeken krullen door de zorgzaamheid van mijn vader. ‘Het was nogal druk de laatste tijd.’

‘Kom verder, je moeder staat al in de keuken. Wat eten zal je goed doen.’ Mijn vader is al onderweg naar de woonkamer.

Nog een laatste keer haal ik diep adem en verstevig de greep rondom het hengsel van mijn handtas.

Als ik de woonkamer binnenstap, knippen mijn ogen wild om me te beschermen tegen de hoeveelheid meuk die overal verspreid ligt. Het is nog erger dan ik me herinner. Overal liggen spullen. Echt óveral. De bruine leren bank is bezaaid met kussens, breigaren en tijdschriften. Op de twee fauteuils liggen tientallen plaiden en voor de houtkachel staan manden vol houtblokken, aanmaakblokjes en lucifers. Ideaal wanneer je de houtkachel regelmatig aansteekt en volstrekt onnodig als je daar geen gebruik van maakt, zoals mijn ouders. Ze zitten altijd graag tot laat buiten en steken de haard pas in december en januari aan. Dat betekent dat deze voorraad aan overtollig hout hier alweer vier maanden niks staat te doen. Waarom is het zo lastig voor ze om dit op te ruimen?

Checklist voor de perfecte man

Hoofdschuddend neem ik de rest van de ruimte in me op. Achter de zithoek staan de eikenhouten vitrinekasten die bomvol staan met vaasjes, flesjes, bergen post en puzzelboekjes. Onder de kasten bevinden zich allerlei mandjes waar de troep tot over de rand uitpuilt. Ik durf te wedden dat ze al die items het afgelopen jaar niet hebben aangeraakt.

Mijn hoofd draait overuren. Ik moet bedenken hoe ik overal orde kan aanbrengen. Het enige meubel in de woonkamer dat nog enigszins leeg is, is de grote eettafel. Ik blijf er bewust naar kijken, zodat ik vanzelf weer wat rustiger word.

‘Marian, ben je daar? Ik ben in de keuken.’ De stem van mijn moeder klinkt opgewekt.

Ik stap onder de toog de keuken binnen en glimlach. ‘Hoi, mam.’

Ze staat appels te snijden en draagt een schort met bloemen, waarvan de kleuren net zo schreeuwerig zijn als een Andy Warhol schilderij. De kleuren zijn nog even fel als vroeger, waardoor ik spontaan hoofdpijn krijg van de print als ze zich naar me omdraait.

Ze drukt me plat tegen haar boezem. ‘Heerlijk om je weer te zien, Marian.’

Ik sla mijn armen om haar heen en zie het voor nu door de vingers dat ze me alweer twee keer Marian noemt. Haar zoetige parfum komt me tegemoet en voor een ogenblik lijkt het alsof alles goed is tussen ons.

Ze maakt zich van me los en bekijkt me aandachtig. ‘Nog steeds zwart haar dus? Is het al tijd om je pony en dat donkere te laten varen? Ik vind dat je natuurlijke blonde haar veel beter bij je gezicht past, net als bij Marleen.’

De knoop in mijn maag is terug en mijn zintuigen staan op scherp.

‘Ik vind het wel mooi zo,’ breng ik met onvaste stem uit.

‘Hmm, ik zou er eens naar laten kijken.’ Ze raakt haar eigen blonde haar even aan, dat in een kort hip kapsel is geknipt, waardoor haar sproeten en ronde gezicht nog beter naar voren komen. Aan haar stevige pols zit een hele rits kralenarmbandjes in de felste kleuren die ik ooit heb gezien.

Ik duw haar opmerkingen zo ver mogelijk weg en probeer positief te blijven. ‘Het ruikt hier heerlijk, wat maak je?’

‘Apple crumble met slagroom. Zo te zien kan je wel wat meer eten gebruiken.’

Ze gaat ijverig verder met het opkloppen van de slagroom en mijn maag laat een luid geknor horen.

‘Dat zei papa ook al.’

Met een blos op haar wangen van de inspanningen vangt ze mijn blik. ‘Kun je de kaneel aangeven?’

Ik knik en kijk om me heen. De keuken is al net zo’n slagveld als de woonkamer. De bar ligt vol met stapels boeken en folders en op de vloer is een pad vrijgemaakt, zodat je naar het aanrecht kunt lopen. De open kastjes boven het aanrecht puilen uit met kookboeken, losse recepten en glazen potten. Zelfs de afzuigkap is volgestouwd. Hoofdschuddend neem ik de situatie in me op en de opruimradertjes in mijn hoofd draaien op volle kracht.

‘Waar kan ik de kaneel vinden? Het is hier nogal... vol.’

Ze glimlacht naar me. ‘Een geordende chaos is heus niet zo erg, zolang ik alles maar kan vinden.’

Ik gniffel inwendig. Dat is het antwoord dat de meeste klanten geven, wanneer ik me met het team door de volledige inventaris moet worstelen om alles uit te zoeken. Gek genoeg geven de klanten achteraf allemaal schoorvoetend toe dat het eerst nogal een bende was. Of mijn moeder dat ooit zal toegeven, betwijfel ik sterk.

‘Hij staat achter in dat kastje,’ gebaart ze met het snijmesje in haar hand.

Waarom ze continu wisselt tussen de vulling van de apple crumble en het opkloppen van de slagroom is me een raadsel. Ze is daarin al net zo chaotisch als haar huishouden. Het is haast bewonderenswaardig dat ze een volledig recept weet af te maken.

Ik trek de kastdeur open en onmiddellijk valt er van alles uit.

‘Je moet het ook met iets meer beleid doen,’ verzucht ze.

Met extreme zelfbeheersing houd ik mijn tong in bedwang en steek mijn hand de kast in. Voorin liggen de medicijnen, een grote verbandtrommel, nog wat losse recepten en lege glazen potten. Met moeite bereik ik de kleine potjes achterin.

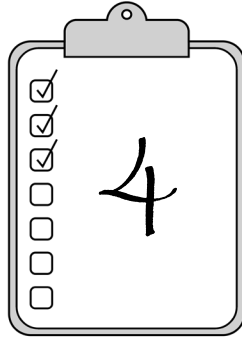
‘Volgens mij heb ik hem te pakken.’ Ik trek mijn arm terug, maar in plaats van de kaneel, heb ik de paprikapoeder vast. ‘O, ik heb de verkeerde. Je weet

Checklist voor de perfecte man

dat dit handiger kan, hè mam?' zeg ik zo vriendelijk mogelijk; ik wil tenslotte enkel behulpzaam zijn.

Geïrriteerd legt ze het mesje neer. 'Ga even opzij.' Geconcentreerd steekt ze haar hele arm de kast in en vrijwel meteen verschijnt er een triomfantelijke grijns op haar gezicht. Ze trekt haar arm terug en schudt met het potje kaneel. 'Zie je wel. Ik kan hier álles vinden. Ga maar vast naar buiten, dan kunnen we zo beginnen met de lunch. Het is heerlijk weer.'

Ik begeef me richting de tuin en rol met mijn ogen. Het is ongelooflijk dat mijn ouders het volhouden om tussen zoveel rommel te leven.

Ik vang een glimp op van de blonde lokken van mijn tweelingzus die onder de pergola met blauwe druiven zit. Ze grinnikt om haar dochters die tikkertje spelen.

‘Hoi, Marleen,’ begroet ik haar.

Haar blauwe ogen lichten op als ze me ziet. Op haar schoot speelt mijn kleine neefje Owen met zijn knuffelaapje. Verlegen kijkt hij naar me op met zijn bruine kijkers die hij aan zijn vader Tiego te danken heeft.

Ik buig me voorover, kus Marleen op haar beide wangen en aai Owen over zijn haartjes.

‘Leuk je weer te zien,’ zegt ze gemeend. ‘Ik geniet er zo van dat de zon eindelijk weer schijnt. Zeker met de kinderen om me heen. Ik word knettergek als ze heel de dag binnen rondrennen.’

Owen bekijkt me nog steeds nieuwsgierig als ik naast hen neerplof en hij drukt zijn knuffelaapje nog wat steviger tegen zich aan.

De sfeer is gemoedelijk en in de schaduw van de pergola lijkt mijn ouderlijk huis wel mee te vallen.

‘Soms vergeet ik dat het uitzicht hier fenomenaal is.’ Ik leun achterover en sla mijn benen over elkaar. Het huis ligt een paar kilometer buiten Bloesemstad

Checklist voor de perfecte man

en biedt uitzicht over een wijds landschap. In de verte kun je de rand van het bos zien, waardoor je een instant vakantiegevoel krijgt als je hier bent. Heel anders dan mijn woning in de stad.

‘Heerlijk, hè? Ik kom hier graag met de kinderen tot rust. Papa en mama houden ze wel bezig en er is genoeg beweegruimte.’

‘Waar is Tiego?’ Ik zwaai naar Owen. Hij houdt nog steeds elke beweging die ik maak in de gaten. Een voorzichtige glimlach breekt door op zijn gezicht en hij steekt me zijn knuffelaapje toe.

‘Tiego is druk met werk en was echt toe aan tijd voor zichzelf,’ geeft Marleen smalend toe. ‘Dat zou ik af en toe ook wel kunnen gebruiken. Hier kan ik eindelijk ook even bijkomen.’

Ik pak het knuffelaapje van mijn neefje aan, speel kiekeboe met hem en het duurt niet lang voordat hij giert van het lachen.

‘Zo te zien is Owen dol op je.’

‘Ik ben ook gek op jouw kinderen en ik heb ze de afgelopen tijd veel te weinig gezien. Zal ik anders een keertje oppassen? Dan kunnen jullie samen een avondje weg.’

‘O, meen je dat? Dat zou ik echt heerlijk vinden. Tiego is zo druk en ik voel me soms zo afgeleefd.’

‘Dat kan ik me voorstellen. Bel maar gewoon als je me nodig hebt, dan zorg ik dat ik langskom.’ Ik til Owen op mijn schoot en zijn warme lijfje voelt fijn aan.

‘Wat staat dat je goéd.’ Mijn moeder komt aanlopen met een wijnkaraf, gevolgd door mijn vader die een dienblad draagt dat rijkelijk gevuld is met eten. ‘Is het geen plaatje zo, Frank?’ Ze zet de karaf op tafel en wisselt een blik met mijn vader.

Ik twijfel even of ze het over Owen en mij heeft of het eten dat mijn vader nu op tafel uitstalt.

‘Wat denk je, Marian? Zie je jezelf al met een kind?’ Ze werpt me een goedkeurende blik toe.

Het gaat dus duidelijk over mij. Hoelang heeft het geduurd voordat dit onderwerp ter sprake kwam? Een kwartier? Ik ben hooguit een halfuur

binnen. Om mijn frustratie wat te verbergen, geef ik Owen een dikke knuffel. Tenminste iemand die niet gelijk een mening over me klaar heeft. ‘Het is dan wel handig als ik eerst een man vind,’ zeg ik achteloos.

‘Er zijn tegenwoordig ook andere opties. Marleen, had jij daar nou iets over gelezen in een damesblad?’

Mijn adem stukt en ik werp Marleen een beschuldigende blik toe, die geluidloos het woord ‘sorry’ vormt.

De wekker van de oven gaat af, waardoor mijn moeder naar binnen snelt. Opgelucht haal ik adem; ik vind het helemaal geen probleem dat ons ongemakkelijke gesprek onderbroken wordt.

Een paar minuten later komt ze weer naar buiten met een grote ovenplaat waar een bruinegebakken apple crumble op ligt. Sophie en Louisa worden aan tafel geroepen en iedereen schept zijn bord gretig vol met vanille-ijs, slagroom, taart en andere lekkernijen alsof we al een maand op rantsoen zijn. Binnen een mum van tijd is alles op.

‘Zo even uitbuiken,’ mompelt mijn vader die achterover gaat zitten, het bovenste knoopje van zijn broek openzet en verder onderuitzakt.

‘Het was heerlijk,’ zeg ik oprecht en ik krijg bijval van Marleen.

Sophie en Louisa nemen nog wat extra schepijs en gekleurde spikkeltjes en rennen vervolgens druk van de suiker heen en weer. Owen proeft met veel gesmak naast me zijn eten in de kinderstoel om het vervolgens met veel geroggel weer uit te spugen en op de grond te mikken. Het is wel duidelijk dat Marleen haar handen vol heeft aan de kinderen.

‘Wil je ook een glas wijn of een biertje? Deze voortreffelijke wijn heb ik van de week nog bij een veiling gehaald,’ zegt mijn vader.

‘Nee, dank je. Ik heb nog.’ Ik pak mijn glas van tafel en neem een slok sinaasappelsap.

‘Zo verstandig, die dochter van mij. Leef je nog wel een beetje?’

‘Ondanks dat er weinig vrije tijd overblijft, geniet ik er erg van om druk bezig te zijn.’

‘O, ja. Met dat opruimbedrijfje van je,’ verduidelijkt mijn moeder aan mijn vader.

Checklist voor de perfecte man

Ik verstijf.

Mijn vader merkt er niks van en praat ongestoord door. ‘Weet je, het is ook belangrijk om af en toe niks te doen, wat meer te leven naast je werk. We zouden het zo leuk voor je vinden als je ook iemand naast je had.’

Mijn nekharen springen recht overeind. Moet het hier nu wéér over gaan?

‘Alleen is ook maar zo alleen.’ Hij klopt op mijn moeders hand. ‘Het is zo waardevol om aan het eind van de dag je verhaal met iemand te kunnen delen.’

‘O, maar dat kan ik ook,’ antwoord ik zo overtuigend dat ik haast zelf zou geloven dat mijn vissen Regen en Boog daadwerkelijk twee mensen zijn met benen in plaats van vinnen.

Zoals gewoonlijk prikt mam er direct doorheen. ‘Je hebt het zeker over je twee vissen.’ Met samengeknepen ogen kijkt ze me aan. ‘Sophie en Louisa vertelden me over het filmpje. Met een zwangere vis of één die moest plassen?’

‘Ik hoop dat het bij plas blijft...’

‘Maar wat niet is, kan nog komen,’ ratelt ze verder. ‘Het zou fantastisch zijn als je iemand ontmoet.’ Inmiddels zit ze op het puntje van haar stoel. ‘Zullen we anders afspreken dat je de volgende keer iemand meeneemt? Dan heb je een stok achter de deur. Je wordt er immers niet jonger op...’

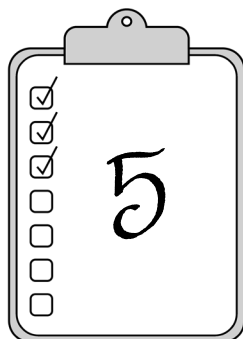
‘De jeugd van tegenwoordig trekt er graag op uit in het weekend,’ vult mijn vader aan. ‘Dat heb ik gelezen in de krant. Er werden zelfs een aantal leuke tentjes in Bloesemstad genoemd. Wacht, ik stuur je het artikel wel even door.’

Mijn vader voegt meteen daad bij het woord en scrolt druk op zijn mobiel. Mijn moeder kijkt me hoopvol aan en een zwaar gevoel omsluit mijn borst. Waarom moet dit onderwerp steeds weer besproken worden? Al jaren komt elke ontmoeting met mijn ouders hierop uit en ik heb geen zin om weer de discussie aan te gaan. Soms kun je beter ja knikken om een gesprek uit de weg te gaan. ‘Prima, hoor.’ Ik wuif het onderwerp achteloos van tafel.

Terwijl het gesprek verdergaat over de kinderen van Marleen, pak ik mijn zwarte handtas en leg hem op schoot. De lijst voor de Perfecte Man brandt bijna door het leer heen, alsof hij me aanmoedigt om mijn mond open te trekken. Ik houd het handvat stevig vast en schuif heen en weer. Moet ik hem tevoorschijn halen, hem toelichten? Uitleggen dat ik het prima red zonder

man? Dat ik voorlopig single blijf en niemand ga vinden? Tanja en Sander zeiden ook dat zo'n lijst vast zou helpen. Ik kijk naar mijn knokkels die bijna wit zijn van het harde knijpen en schraap mijn keel.

'Ik ben wel ergens mee bezig...' zodra ik de woorden uitspreek, heb ik er al spijt van.

‘Heb je iemand ontmoet? Een echt iemand?’ Mijn moeder hangt aan mijn lippen.

‘Nou, ik heb op papier gezet waarom ik nog geen geschikte man ben tegengekomen.’ Ik klop op mijn tas. ‘Hij zit hierin.’

‘Had dat dan meteen gezegd. Dit klinkt al heel concreet.’ Ze fixeert haar blik zo gretig op de zwarte tas dat als ze kon toveren, hij direct haar kant op zou vliegen.

Ik haal het papier uit mijn tas en vouw hem open. ‘Hier,’ en geef het aan mijn moeder.

Haar ogen vliegen over de regels en ook mijn vader leest mee.

Het is zenuwslopend. Ik hoop zo dat ze nu eindelijk klaar zijn met hun wens om hun toekomstige schoonzoon te ontmoeten.

Er klinkt geproest, gehik en vervolgens slaat mijn moeder lachend haar hand voor haar mond.

‘Meen je dit?’ vraagt mijn vader terwijl hij de tranen uit zijn ogen veegt. ‘Een lichaam als de David van Michelangelo?’ Hij kan het niet laten om op zijn eigen buik te kloppen.

Mijn moeder giechelt en haar hele lijf schudt mee als ze de rest van het

lijstje opsomt.

Naast me onderdrukt Marleen een lach.

Ik weiger om mezelf uit het veld te laten slaan. 'Checklists helpen me in mijn bedrijf om doelen te stellen,' leg ik beheerst uit, 'dus dit leek me een heel duidelijk overzicht waarom ik nog steeds single ben.'

Mijn moeder schudt haar hoofd. 'Lieve schat, je denkt toch zeker niet dat een man hieraan kan voldoen?'

'Hoezo?' vraag ik opstandig. 'Volgens mij is het realistisch. Alleen het punt dat hij altijd in pak moet lopen, is wat onrealistisch.'

Marleen mompelt instemmend. Ze is zich vast aan het afvragen of Tiego een abonnement op de sportschool kan nemen.

'Een man is veel meer dan wat er op dit papier staat,' werpt mijn moeder tegen. 'Jouw vader is hier zeker geen weerspiegeling van, maar ik ben nog steeds heel blij met hem.' Mijn moeder drukt een kus op mijn vaders wang.

Ik sla mijn armen over elkaar. 'Dan denk ik dat we erg verschillen. Dit is wat ik verwacht van een man, en ik red het prima in mijn eentje.'

Er verschijnt een diepe frons op het gezicht van mijn moeder.

Beledigd gris ik het papier van tafel en stop het weer in mijn handtas.

'Dan ben ik benieuwd wie je meeneemt de volgende keer. En of het iemand is die voldoet aan je "checklist".' Mijn moeder grinnikt en klopt mijn vader op zijn been.

Pfff, ik had gehoopt dat ze me zouden begrijpen. Het levert helaas weer meer druk op. Ik gooi het laatste restje sap achterover. Waarom heb ik ook alweer ingestemd om de volgende keer iemand mee te nemen? Het was beter geweest als ik die checklist nooit ter sprake had gebracht. Waar kan ik in zo'n korte tijd een man vandaan halen die aan mijn eisen voldoet?

'Wil jij Owen verschonen?' Marleen werpt me een veelzeggende blik toe.

Dankbaar neem ik Owen van haar over en vlucht ik naar de bovenverdieping van het huis.

Checklist voor de perfecte man

In de badkamer geef ik Owen een schone luijer en drentel wat rond op de bovenverdieping, omdat ik geen zin heb om naar beneden te gaan.

‘Zal ik je de oude kamer van je mama en mij laten zien?’

Owen kijkt glimlachend naar me op en mijn zware gevoel ebt langzaam weg.

Ik duw de deur van de slaapkamer open en zet hem op de grond. ‘Hier sliepen we samen.’ Ook al is Owen te klein om te begrijpen wat ik zeg; het is toch prettig om tegen hem te praten.

De slaapkamer ziet er nog net zo uit als vroeger. Het stapelbed staat nog op dezelfde plek tegen de muur. Elke keer maakten we weer ruzie over wie boven of onder mocht slapen. Het grote verschil met vroeger is dat de kamer nu spic en span is en dat er geen rommel op de grond ligt.

Er ontsnapt een lach uit mijn keel. ‘Dat was vroeger wel anders. Jouw mama was een rommelkont. Overal lag troep, echt overal.’

‘Ik weet het. Het was erg, hè?’

Als ik me omdraai, kijk ik recht in het geamuseerde gezicht van Marleen.

‘Jij sorteerde van jongs af aan al alles. Iedereen wist gelijk waar jij speelde en ik de troep maakte,’ grapt ze.

‘Misschien sloeg ik af en toe wel door. Ik moest altijd alles overzichtelijk maken.’ Ik blader door een stapeltje oude *Tina’s* die op het bureau liggen en mijn gedachten dwalen af naar vroeger.

Als kind kon ik al slecht tegen prikkels. De rondslingerende spullen die ik overal tegenkwam, verergerden dat alleen maar. Toen ik alles plichtsgetrouw – en misschien een tikkeltje dwangmatig – ging opruimen, werd mijn hoofd een stuk rustiger. Daarom vond ik het meer dan normaal dat iedereen in huis er ook aan meedeed. Want als ik ervan ontspande, gold dat waarschijnlijk ook voor de rest. Alleen was dat dus niet zo.

Marleen moest er niets van weten, en mijn ouders? Die hielden stug vol dat ik alles nogal overdreef. Zij vonden het bijvoorbeeld prima om de was een aantal dagen te laten slingeren in plaats van in de wasmand te gooien. Mijn vader maakte er gerust wedstrijdje van hoelang het zou duren voordat we in de knel kwamen met de schone was. Ik ergerde me gigantisch en in de pubertijd trok ik het al helemaal slecht.

Mijn ouders wilden dat ik meer op Marleen leek. Zij was al net zo rommelig als mijn moeder. Als ze aan het kleuren was, dan slingerden er dagen later nog steeds stiften zonder dop door het huis. Hierdoor waren ze uitgedroogd en kon ik ze niet meer gebruiken. Of als ze huiswerk moest maken, kon ze gerust weken haar schrift kwijt zijn, dat vervolgens gewoon onder een hoopje vieze kleding lag. Ik heb nooit begrepen hoe zij daarmee kon leven. Mijn ouders vonden vooral dat ik moeilijk deed als ik erover klaagde. Ze vonden het maar vreemd dat ik een stuk netter wilde zijn.

Om me van mijn ouders af te zetten en te laten zien dat ik anders in elkaar zat, knipte ik mijn lange blonde haren kort, stylede het en verfde het zwart. Zo kon ik me nog beter losweken van Marleen.

Nog steeds merk ik dat ik opstandig word als mijn ouders zich bemoeien met mijn leven.

‘Violet?’

Vragend kijk ik Marleen aan, die inmiddels Owen op haar heup gezet heeft.

‘Ik weet dat ik destijds nogal een rommelkont was. Inmiddels heb ik mijn leven wat verbeterd op dat gebied, want anders leren onze kinderen nooit hoe ze moeten opruimen. Het lukt me zelfs om de eettafel elke dag leeg te ruimen, ook al kost me dat een halfuur.’

‘Het is ook pittig om de tafel altijd leeg te houden. De meeste klanten van mij krijgen dat nauwelijks voor elkaar, dus dat doe je goed.’

‘En voor wat het waard is.’ Marleen doet een stap naar me toe. ‘Papa en mama bedoelen het niet zo kwaad, dat weet ik zeker. Ze willen gewoon dat je gelukkig bent.’

Ik sla de tijdschriften dicht. ‘Dat ben ik ook. Mijn bedrijf is hartstikke succesvol. Daar kan ik mijn ei in kwijt. Dat is toch belangrijk?’

‘Geef ze de tijd. Ze hebben het beste met je voor, echt waar.’

‘Ik word er nogal moe van dat ze altijd weer vragen of ik al een man heb. Ze vergelijken me nog steeds met jou.’

‘Mama was op onze leeftijd al 12,5 jaar getrouwd en wij zaten toen al in groep 7. Dus ik snap ook wel dat ze denkt dat het zo hoort.’

‘Hmhm,’ mompel ik niet geheel overtuigd.